

Κύπρου Μακάριον Γ' επαινών, την ευσέβειαν και τον χριστιανικόν βίον επαινέσομαι»

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, θεολόγος](#)

Συμπληρώνονται, σήμερα, 44 χρόνια (3 Αυγούστου 1977) από την ημέρα της κοιμήσεως του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου του Γ', πρώτου προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Γεννήθηκε στις 13 Αυγούστου 1913, στο χωριό Παναγιά της επαρχίας Πάφου. Άριστος μαθητής στο δημοτικό σχολείο. Ενετάχθη ως δόκιμος μοναχός στην Βασιλική και Σταυροπηγιακή Μονή Κύκκου, όπου η Μονή ένεκα της ευφυΐας του τον έστειλε στο Παγκύπριο Γυμνάσιο. Εξαιρετική επιτυχία είχε με αποτέλεσμα το 1936 να γίνει διευθυντής της Ελληνικής Σχολής. Το 1938 κατακτά υποτροφία για να σπουδάσει την Ιερά επιστήμη της θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Προτού αναχωρήσει για τις σπουδές, στις 7 Αυγούστου 1938 χειροτονείται Διάκονος και μετονομάζεται από Μιχαήλ σε Μακάριο.

Τελειώνει με άριστα το 1942 την Θεολογική Σχολή , και λόγω της καταλήψεως της Αθήνας το 1941 και μη μπορώντας να επιστρέψει στην Κύπρο, ενετάχθη στη Νομική Σχολή των Αθηνών, στην οποία παρακολούθησε μαθήματα μέχρι την απελευθέρωση της Ελλάδος από την Γερμανική κατοχή.

Στις 13 Ιανουαρίου 1946 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και Αρχιμανδρίτης στον Ιερό Ναό Αγίας Ειρήνης Αιόλου.

Μία υποτροφία στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών θα του δώσει την ευκαιρία να πάει στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής για περαιτέρω θεολογικές σπουδές. Στην Αμερική παρέμεινε για 2 συναπτά έτη.

Στις 8 Απριλίου 1948 εξελέγη Μητροπολίτης Κιτίου, όπου επέδειξε εξαιρετική δράση και άρτια οργάνωση. Οι εμπειρίες που ανέκτησε ως Μητροπολίτης, διαδραμάτισαν μεγάλη σημασία στην διακονία του ως Αρχιεπίσκοπος. Η δράση του ως Μητροπολίτη Κιτίου ήταν καθ' όλα γόνιμη, αφού ανακαίνισε τη Μητρόπολη στη Λάρνακα, βελτίωσε την οικονομική κατάσταση του κλήρου, ίδρυσε Φιλόπτωχες Αδελφότητες και αναπτέρωσε το ηθικό του εξουθενημένου λαού.

Στις 20 Οκτωβρίου 1950 εξελέγη Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, όπου παρέμεινε μέχρι και το θάνατό του. Υπήρξε ο πρώτος Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας από το

1960, όπου επανεξελέγη για 3 φορές. Ίδρυσε την Παγκύπρια Εθνική Οργάνωση Νεολαίας.

Στις 9 Μαρτίου 1956 εξορίστηκε στις Σεϋχέλλες, αφού οι συνομιλίες που είχε με τον Κυβερνήτη για το μέλλον της Κύπρου δεν κατέληξαν σε συμφωνία. Αφού αφέθηκε ελεύθερος, μετά από ένα περίπου χρόνο, η Βρετανική Κυβέρνηση τον κάλεσε στο Λονδίνο, όπου και υπογράφηκε η Συμφωνία του Λονδίνου, που ήταν η συνέχεια της Συμφωνίας της Ζυρίχης. Με τις Συμφωνίες αυτές η Κύπρος θα ανακηρυσσόταν ανεξάρτητη Δημοκρατία. Στις 16 Αυγούστου του 1960 η Κύπρος ανακηρύχθηκε ανεξάρτητη Δημοκρατία και ο Μακάριος ανέλαβε καθήκοντα προέδρου, αφού κέρδισε τις εκλογές στις 13 Δεκεμβρίου 1959, με ποσοστό 66.29%

Στις 25 Φεβρουάριου του 1968 ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος επανεκλέγηκε Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας. Το Φεβρουάριο του 1973 ο Μακάριος επανεξελέγη για τρίτη φορά Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Η απλότητα, η ηθική ακεραιότητα, η καλοσύνη, η εμμονή του στην Ορθόδοξη Πίστη, στις παραδόσεις της Εκκλησίας και η απέραντη αγάπη προς τους πιστούς Χριστιανούς, είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά του μεγάλου αυτού ανδρός. Υπήρξε ικανός οιακοστρόφος της κατά Κύπρον ολκάδος. Ο χαρισματικός ηγέτης, ο μαχητής και λόγιος Ιεράρχης της Εκκλησίας έδειχνε αγάπη προς τους ανθρώπους,

θαυμάσια η ποιμαντική του απλότητα, η ταπείνωση, η αγάπη που έδειξε καθιστώντας το πρόβλημα του καθενός δικό του.

Αγωνιούσε για την Εκκλησία ώστε να έχει καλούς κληρικούς, να έχει ανανεωμένες μοναστικές αδελφότητες, καθιστώντας έργο του Επισκόπου την συνέχεια και την διαδοχή, την ευθύνη για το έργο του Χριστού». Οι πολυπληθείς Ιερές Μονές καταδεικνύουν σαφέστατα την αγάπη του Αρχιεπισκόπου προς το μοναχικό πολίτευμα.

Ήταν ευπροσήγορος και μειλίχιος προς άπαντες. Με τη χαρισματική του μορφή και τη μεγάλη ψυχή του ενέπνεε, δίδασκε, έδινε πίστη και θάρρος, γέμιζε τους πάντες με ελπίδα και αισιοδοξία. Ανήκε στους ήρωες της πίστεως, οι οποίοι μιλούν με την καρδιά «ποτέ από το χρέος μη κινούντες». Ήταν μία θαυμαστή προσωπικότητα, ένας ΑΞΙΟΣ Επίσκοπος. Επρόκειτο για μορφή όχι συνήθη, με έναν κόσμο πλούσια πνευματικό, που σημείωνε τη φυσιογνωμία του και καθημερινά μεταβάλλονταν σε απόλυτο σεβασμό και προσφορά στη χριστιανική κοινωνία. Συνεπής, οραματιστής, πατριώτης με πολιτικό ήθος, αμνησίκακος, φιλεύσπλαχνος και ελεήμονας. Ο αείμνηστος υπήρξε κορυφαίος Ιεραπόστολος. Εισήγαγε την σύγχρονη μορφή της υποδομής της Ιεραποστολής κτίζοντας την Ιερατική Σχολή στην Ναϊρόμπι της Κένυας, η οποία αποτελεί πνευματικό κόσμημα για την Ιεραποστολή.

Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ήταν άνθρωπος της προσευχής, της απλότητας, της πίστεως και της ελπίδος εις τον εν Τριάδι Θεό. Προσέφερε πολλά για την αγιοτόκο νήσο Κύπρο, γι' αυτό και του οφείλει πολλά ο λαός της Κύπρου.

Ο Μακάριος θα μείνει στην Ιστορία ως ο Ηγέτης που οδήγησε τον Κυπριακό Λαό στην έξοδο από το άγος της βρετανικής αποικιοκρατίας και στην τελική ευόδωση της ανεξαρτησίας της Κύπρου. Ανέδειξε τη νεοσύστατη Κυπριακή Δημοκρατία σε κράτος το οποίο, μολονότι μικρό, εδαφικώς και πληθυσμιακώς, το δέμας διακρίθηκε στο διεθνές στερέωμα μέσα από μια πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική. Υπήρξε μια εξέχουσα εθνική μορφή, αλλά και μια από τις μεγαλύτερες πολιτικές προσωπικότητες της εποχής μας, με παγκόσμια προβολή και διεθνές κύρος. Πέτυχε να συνδυάσει μέσα του το παραδοσιακό στοιχείο μ' ένα γνήσιο φιλελευθερισμό, το πνεύμα της συντήρησης με το πνεύμα της ιστορικής εξέλιξης, την προσήλωση στην παράδοση με την πλατειά και φωτισμένη αντιμετώπιση του φαινόμενου της ζωής.

Να έχουμε την ευχή του.

Ας είναι αιωνία του η μνήμη.

<https://bit.ly/2Vi04Su>